

ΕΞΟΧΑΙ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΗΦΙΣΙΑ, 1 Ιουλίου 1830.

Φίλτατε Μη χάνεσαι,

Σαί γράφω κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, καίτοι οὐδὲν ἔχει πλέον ἢ Κηφισία ἐνδιαφέρον τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνώστριών σου.

Ἡ εἰς τόσας οἰκογενεῖας ἡγαπημένη αὐτὴ ἐξοχή, ἡ με πολυτελῆ μέγαλα κοσμηθεῖσα, ἡ συλλαβοῦσα τόσας ἐλπίδας λαμπροῦ μέλλοντος, ἐγκατελείφθη ἔρημος σχεδὸν ἐφέτος.

Ὑπὸ τὴν πλάτανόν της, ὅπου ἄλλοτε ἡκτινοβόλουν οἱ γλυκύτεροι τῶν Ἀθηνῶν ὀφθαλμοί, ὅπου ἡμιλλᾶτο ἡ τέχνη τῶν Παρισινῶν πρὸς τὴν τῶν Ἀθηναίων modistes, δὲν βλέπει τις τῶρα εἰμὴ πολυπτύχους φουστανέλλας, καὶ τοῦτο τὰς ἐορτὰς μόνον.

Ἡ πρὸ αὐτῆς στοργγύλη οἰκία, ἥτις πέρυσιν ἐνέκλειε τὴν ὥραιότεραν Μαρίαν μας ἐφέτος ἐγκλείει τὰς πυκνοτέρας τῶν ἀραχνῶν. Καὶ δὲν ἔχει πλέον νὰ ἐπιδείξῃ ἢ Κηφισία εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν, εἰμὴ τὸν ἄερα καὶ τὸ ὕδωρ της.

Παντοῦ πάντοτε καὶ εἰς πᾶν ἡ μόδα κυριαρχεῖ.

Ἡ Κηφισία πέρυσιν εἶχε εὐνοηθῇ ὑπ' αὐτῆς, εὐτυχία, ἥς σήμερον ἀπόλαμβάνει τὸ Φάληρον.

Ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὴν τὸ *Αἶτρον τῶν Νυμφῶν* ἢ αἱ *Ἀθήναι* — τὰ δύο ταῦτα καταντῶσι συνώνυμα τὸ θέρος. Ἐδῶ τοῦλάχιστον δὲν κινδυνεύει τις ν' ἀπολέσῃ τῶν νεύρων του τὴν ὑγείαν, οὐδὲ ν' ἀποκτηνωθῇ.

Εἰς τοῦτο ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου σας.

Χθὲς τὴν πρωτὴν ἀφυπνίσθην τρέμων· εἶχον ὄνειρευθῇ ὅτι ἐπλανώμενη εἰς τὴν τετράδα τῶν παρλισιῶν κήπων!

Ἐτρίβον ἐτι τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὅτε ἤκουσα κτύπον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου. Εἶχον δώσει ἐντολὴν εἰς τὸν ὑπρέτην νὰ μ' ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς ἐξ δια νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ πολύκροτον *Κεφαλάρι*, τὴν μίαν τῶν πηγῶν τοῦ νεροῦ σας.

Ἡ θέσις εἶνε καὶ ῥωμαντικὴ καὶ δροσερά· τὸν στόμαχον ὅμως τὸν ταράττει πολὺ, ὅταν σκεφθῇ τις ἐκεῖ, ἐπιτοπίως, ὅτι ἐπιέποτε ὕδωρ ἐν Ἀθήναις.

Ἡ μπουγάδες γίνονται τῶρα ἐντὸς σκαφῶν, ἃς ἐδώρησεν ὁ κ. Δήμαρχος.

Δὲν ἡδυνήθη ὅμως ἐτι ὁ τόσον προνοητικὸς οὗτος ἀνὴρ νὰ ἐφεύρῃ καὶ τι κατὰ τῆς διψῆς τῶν ζώων, τὰ ὅποια ποτίζονται ἐκεῖ ἀγεληδόν.

Ἐν γένει τὸ ὕδωρ αὐτὸ χρησιμεύει εἰς διαφόρους ἀνάγκας ζώων. Διὰ τοῦτο ἴσως καὶ ὁ κ. Δήμαρχος ἐδειξε καὶ δεικνύει τὴν πρὸς αὐτὸ στοργήν.

Καὶ εἶδον ἐντὸς αὐτοῦ, καλλίστας διὰ φοῦρνον *πάπιπας*, δύο δύο, δίκην Παρθεναγωγείου, με ὅλον των τὸ καμάρι νὰ κάμνουν τὸν πρωῒνόν των περίπατον.... αἰφνης ὅμως ἐτράπησαν εἰς φυγὴν αἱ δειλαὶ κόραι. Κύνες κυνηγετικοί, ἀντιθέτου γένους, ἤλθον ἐκεῖ νὰ λουσθῶσι!

Ὁ ἐσπερινὸς περίπατος γίνεται ἐπὶ ὄνων. Ἴσως πολλοὶ ζηλεύσουν τὴν τύχην μου, καίτοι δὲν με κολακεύει πολὺ, ὅταν μάθουν ὅτι χθὲς συνυπηρέτησα ἐπὶ δύο ὥρας μετὰ *Κηφισιώτου ὄνου*, περιφέρων λεπτὴν δεκαεπταετίδα κόρην! Ἐροδεῖτο.... καὶ ἐζήτει θάρρος ἐνδύουσα τὸν τράχηλόν μου διὰ τοῦ ἡμιγύμνου βραχιόνος της.

Ἀλλὰ, ἀλλὰ, ἀλλὰ ἐνῶ εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ἐδῶ, προβλέπω, ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ γείνω ταχέως πάλιν συμπολίτης σας. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε χαρτοπαικτικωτάτη. Βαλαντιῶν θάνατοι ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλοι. Καὶ τὸ ἰδικόν μου ἔχει τὴν ἀδυναμίαν. Φοβοῦμαι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκούω ἀποτρόπαιον τινα φωνήν, ὡς τὴν τοῦ φαντάσματος τοῦ Ἀμλέτου:

Βεεεεζίκ, βεεεεζίκ..... Πῶ πῶ πῶ πῶ πῶ πῶ....

Μάριος.

ΩΡΑΙΑ! ΩΡΑΙΑ!

Ὁ θεατροκρίτης τοῦ παρισινοῦ *Χρόνου* μεταβάς εἰς Λονδὸν ὅπως ἡ παρὼν εἰς τὰς παραστάσεις τῆς διασήμευ Σάρας Βερνάρδ ἐπέστειλε καὶ τὸ ἐξῆς χαριέστατον ἀνέκδοτον:

«Περὶ τῆς Σάρας Βερνάρ μοι διηγήθησαν πολὺ νόστιμον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἔλαμε τὸν γύρον τοῦ Λονδίνου.

«Εἰς μίαν τῶν παραστάσεων ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας εἰς ἐν τῶν διαλλειμμάτων πῆγε νὰ τῇ συγχαρῇ. Συνωδύετο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ὃν καὶ παρούσας τῇ ἡθοποιῶν:

— Ὁ γαμβρὸς μου, τῇ λέγει.

Ἡ δ. Σάρα Βερνάρδ χαιρετᾷ, καὶ ἐνῶ ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἐπροχώρησεν ἵνα συγχαρῇ καὶ τοὺς λοιποὺς ἡθοποιούς, ἡ διάσκημος ὑποκρίτρια μένει μόνη μετὰ τοῦ Βασιλέως, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ βασιλέα. Εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν ἐπιτιλοφῶρει ἀπλούςτατα Κύριον, τοῦ ὁμίλησεν ὅτι τύχη, ὅπως συνειθίζει, καὶ διὰ τοῦ συνήθους ἱποτικῷ τρόπου της.

Ἀλλ' ἡ ἐπομένῃ πράξις ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ δωματίον της.

— Λοιπὸν, τῇ ἐρωτοῦν οἱ συνάδελφοί της, πῶς σᾶς ἐφάνη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος;

— Τί; Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος;

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ ὁποίου συνωμίλεις πρὸ ὀλίγου.

— Ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος;.... Ἦτο βασιλεὺς αὐτός;

Καταβαίνει ἐκ τοῦ δωματίου της κατεσπευσμένως, τρέχει εἰς τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας καί:

— Πρίγκιψ! αὐτὴ ἦτο προδοσία. Νὰ μὴ με πῆτε πῶς μοῦ παρουσιάζετε τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος.

— Σᾶς εἶπον: ὁ γαμβρὸς μου.

— Ὁ γαμβρὸς σας!... ὁ γαμβρὸς σας!... Τί μποροῦσα νὰ καταλάβω ἐγὼ, μποροῦσε νὰ ἦτο καὶ κἀνεῖς ἔμπορος λαρδιού!

Καὶ ἀφίσασα τὸν πρίγκιπα ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας, ἐπανέρχεται ὡς θύελλα εἰς τὴν σκηνήν. »

Ὡραία! Ὡραία!